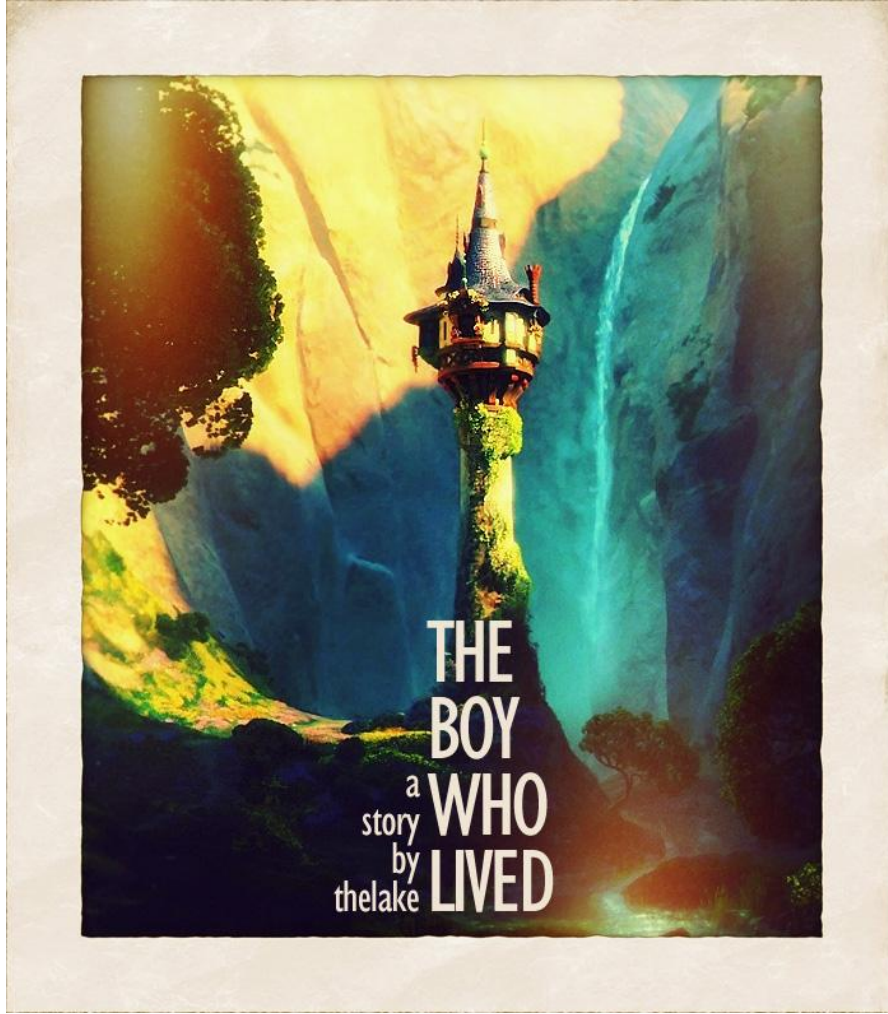

The Boy Who Lived

Yazar: thelake
E-mail: thelake@luplex.com

Artist: Thelake
E-mail: thelake@luplex.com

Fandom: Harry Potter (AU)
Çift: Harry/Pansy

Derece: PG (13 yaş)

Kelime Sayısı: 10.048

Hikayenin Konusu: Harry Potter kendini bildi bileli babası Tom'un onun için yaptığı kulede yaşıyordur. Günlerden bir gün kraliyetin en aranan hırsızlarından biri olan "Kuzgun" Pansy'nin yolu bu ıssız kuleye düştüğünde Harry onun sayesinde kule dışındaki dünyayı ve en önemlisi de gerçekte kim olduğunu keşfeder.

Yazar notları : Bir "[Tangled](#)" uyarlamasıdır.

The Boy Who Lived

I

Sabah güneşi kulenin tek penceresinden içeri süzüldü ve tam karşı duvardaki aynadan yansıyarak beyaz baykuş Hedwig'in gözlerinde parladığında güzel kuş rahatsızca ötüp kanatları çırpmaya başladı. Harry her sabah olduğu gibi doğal düzeneğinin onu uyandırmasıyla yataktan fırladı ve önce Hedwig'in kafesini güneşten uzaktan bir yere astı, sonra da yüzüne hızlıca bir parça su çarpıp kulenin pencerelerini sonuna kadar açtı.

"Bugün farklı bir şey yapalım Hedwig. Mesela kahvaltıda önce odun keselim, sonra biraz kitap okuyup akşam yemeğine sakladığım peksimetleri kahvaltıda yiyelim, ne dersin?"

Hedwig olduğu yerde silkelenerek bir kere derinden ötünce Harry bunu onay olarak algılamış, yüzünde güller açarak ayaklarını pencereden dışarı sarkıttı ve kulenin çatısından sarkan kalın halata tutunup hızla aşağı kayarak çıplak ayaklarıyla bahçesinin yemyeşil çimlerine indi.

Her sabah olduğu gibi siyah saçlı delikanlı önce kulesini çevreleyen sık ağaçlara şöyle bir baktı ve küçük bir çocukken babasına verdiği sözü tekrar hatırladı. "Harry, ne olursa olsun ormana girmeyeceksin. Söz ver," demişti babası, sonra da ona ormanın içinde ve ardında olan kötülüklerden bahsetmişti. Hastalıklar, sivri dişli kana susamış insanlar, katiller, hırsızlar...

Delikanlı, ağaçların içinden ona adeta geri bakan tekinsiz gölgelerden bakışlarını çekerek derin bir nefes aldı ve dün bıraktığı baltasıyla babasının onun için yarattığı kütüklere yöneldi.

Harry bugün için kestiği odunları ufak gruplar halinde beline bağladı ve aşağı inerken kullandığı halatı birkaç kez çekiştirip sonra tüm ağırlığıyla kalın ipe asıldı. Sihirli halat efendisine hiç güç sarfettirmeden onu yukarı çekerken Harry o sırada kulenin taşlarını incelemeye fırsat bulmuş, aşınmış bir kaç yeri aklında tutarak bir dahaki sefere onları onarmak için babasından yeni taşlar istemeyi zihninin bir köşesine not aldı.

"Hedwig, yukarı çıkarken ne hatırladım, biliyor musun?"

Harry odunları şöminesinin önüne yığarken beyaz baykuş da kanatlarını iki yana açarak yerinde yaylanmaya başladı. Harry odunlarla işini bitirip Hedwig'i kafesinden çıkarıp uçmasına izin verirken bir yandan da ona ne hatırladığını anlattı:

"Bugün yedinci ayın son günü, bak!" dedi ve koşturup yatağının başındaki duvara çizdiği çizgileri gösterdi. Yılın her ay dönümünde çizdiği beyaz çizgilerin bir tanesini daire içine almış ve yanına "IŞIKLAR!" yazmıştı.

"Bugün ışıkları göreceğiz Hedwig. Belki bu sefer ne olduklarını anlarız."

"HARRY! HALAT!"

Harry babasının sesini duyduğunda koşutarak pencereden aşağı sarktı ve aşağıda bekleyen yeşil cübbeyi gördüğünde halatı aşağı sarkıtarak seslendi:

"Hoş geldin baba!"

Tom yukarı çıktıktan sonra cüppesinin başlığını arkaya itti ve oğlu gibi parlak olan yeşil gözleriyle kuledeki tek göz odayı şöyle bir inceledi. "Her şey yolunda mı Harry?"

"Evet," dedi delikanlı ve masaya koşup kurumamaları için beze sardığı peksimetleri açtı. "Hedwig'le kahvaltı etmek üzereydik, sen de ister misin baba?"

Tom elini hafifçe sallayarak istemediğini belli ederken Harry kendine bir parça alıp ısıarak babasının her zaman yaptığı gibi dolapları ve yatağın altını kontrol etmesini izledi.

"Güzel, güvendesin oğlum. Benden istediğin bir şey var mı?"

Harry olmadığını söylemek üzereydi ki son anda aklına geldi. "Taş! Bugün yukarı çıkarken birkaç yerin aşındığını gördüm, onları onaracağım baba."

"Sen kendini yorma, ben hallederim—"

"Hayır, hayır! Ben yapmak istiyorum, baba, lütfen. Senin gibi büyü yapamıyorum, en azından onu yapmış olayım."

Tom pek istemiyor gibi dursa da başını salladı ve elini pencereye doğru uzatarak Harry için üst üste dizilmiş birkaç kaya parçası yarattı. "Bunları kullanabilirsin, yetmezse döndüğümde biraz daha yaratırız, ama Harry, biliyorsun ki yılın bu zamanında dönüşüm biraz vakit alıyor. Sakın kendin taş aramak için ormana girme, beni bekle, anlaşıldı mı?"

Harry başını salladı. "Evet baba, anladım. Söz, ormana girmeyeceğim."

"AVCUNUZU YALARSINIZ ACEMİLER!"

Pansy son başarısına keyifle gülerek koşuyorken arkasından onu kovalayan kraliyet muhafızlarına aldırılmıyordu. Bir su birikintisinin üzerinden atladı, sonra sek sek oynayan çocukların arasından sıyrılıp en sonunda çıkmaz bir sokağın bitimindeki kerpiç duvara tırmanarak kendini diğer tarafa attığında bahçesindeki domatesleri toplayan yaşlı kadınla göz göze geldi ve ayağını kaldırarak az önce üzerine bastığı ezilmiş domatese baktı.

"Özür dilerim?"

Yaşlı kadının sevimli yüzü gittikçe karanlık bir hal alıyorken Pansy önce onun yerdeki bastonuna baktı, sonra da tüm gücüyle atılıp başka bir domatese daha basmamaya özen göstererek kendini hızla bahçeden dışarı attı.

Hırsızlar arasında adı "Kuzgun" olarak bilinen Pansy'nin simsiyah saçları koşutukça havalanıyorken her gün kraliyetin adamlarını atlatmak için koşutmaktan lekelenmiş kısa etekleri bacaklarına dolanıyordu.

TRB 2011

trbigbang.merkez-masa.com

Pansy sonunda bir ara sokağa girip nefes nefese iki büküm oldu ve çöpleri karıştıran kedilerin koşuşturmasını izlerken tek eliyle uzun çizmelerinin içine sıkıştırdığı ganimetlerini yokladı. İki kese altın, biraz gümüş, iki de pahalı broşu meydandaki kalabalıktan bir güzel aşırırmıştı. Altınların birazıyla köyün dışındaki handa birkaç geceyi garantileyip, broşlardan birini de satarak kendine yeni giysiler almayı planlıyordu. Sonra ver elini yeni topraklar!

Pansy bir gün özgürce dolaşabileceği uzak ülkelerin hayalini kurarken obur kedilerden teki, içinde saklandığı çöp tenekesini devirerek gürültülü bir şekilde kaçtığı anda Pansy de başını silkeleyip sokaktan gelen seslere kulak verdi.

"Ne tarafa gitti?"

"Görmedim!"

"Sen ne işe yararsın ki zaten—yürü, sağa—DİĞER SAĞA!"

Saray muhafızlarının sesleri iyice yaklaşırken Pansy bir an etrafına bakındı ve hala ayakta duran tenekelerin üzerine basarak sokağı ormandan ayıran çitlerin üzerinden atladı. Şimdi ormana kaçarsa izini kaybettirmesi fazla vaktini almazdı, ama sonrasında köyden çıkıp hana ulaşmak için vakti kalmayacaktı.

Pansy başını kaldırıp kararmaya yüz tutmuş gökyüzüne baktı. Muhafızların sesi çok yakındaydı. Ya ormana kaçıp geceyi bir ağaç kovuğunda geçirmeyi göze alacaktı ya da yakalanıp hayatının geri kalanını sarayın zindanlarında çürüyerek harcayacaktı.

Biraz sonra çitler muhafızların tekmeleriyle sarsılmaya başlayınca Pansy kararını vererek ormana daldı. Koştı, atladı, dalları ve yaprakları iterek bir süre bildiği kıvrımlardan ilerledi ve sonunda muhafızların sesi duyulmaz olduğunda Pansy de yolunu kaybettiğini fark etti.

Ormanın bu tarafındaki ağaçlar daha uzun boylu ve koyu renkliydi. Hepsinin gövdesi sert ve oyuksuz, dipleri de yosunlarla ve yabani mantarlarla kaplıydı. Pansy kör talihiyle söylenerek yürürken artık sık yapraklardan gökyüzünü göremediği bir yere geldiğinde içi ürpererek etrafına bakındı.

"Eğer bu ormanda ölürsen sana yazıklar olsun kızım. Hadi kafanı çalıştır. Hadi."

Pansy çizmesinin içine uzanıp altınlardan birini eline aldı ve avcunun içinde çevirerek kendini rahatlatmaya çalışırken bir an sonra biraz ilerideki çalılıkların arasından gördüğü açıklığa gözlerini dikti. Altın parayı tekrar çizmesine sıkıştırıp çalılara yöneldi ve kollarıyla bacıklarını kullanıp orasını burasını çizdirerek de olsa geniş bir açıklığa çıktığında hayretle geriledi. Ormanın bu tarafında bırak karşısındaki gibi bir kule, yaşayan bir hayvan bile olduğunu tahmin etmiyordu.

Kulenin hiçbir tarafında kraliyete ait olduğunu gösteren bir bayrak ya da işaret yoktu. Pansy farkına varmadan köyden çıkmış olduğunu düşünerek keyifle gülümsedi.

"Şansın bu kadarı!" dedi Pansy ve kuleye ilerleyip bir kapısı olup olmadığını kontrol etti. Bir sağdan bir de soldan kulenin etrafını dolaştı ama kapıya benzer bir şey bulamasa

da yukardan sarkan bir halat olduğunu gördü. Halatı bir iki kere çekti, ağırlığı taşıyabileceğine ikna olduktan sonra da çizmelerinin iplerini iyice sıkarak kalın ipe tüm gücüyle asıldı ve o anda halat adeta can bulup onu hızla yukarı çekmeye başladığında çığlışı bastı.

Harry dışarıdan gelen çığlışı duyduğunda uyuyakaldığı yerden hızla doğruldu. Göğsüne bıraktığı kitap patır kütür yere yuvarlanırken Harry pencereye koştu ve o sırada halatın yukarı çektiği yabancıyla yüz yüze geldi.

Siyah uzun saçları olan bir kızdı bu. Parmakları beyazlayacak kadar halata sımsıkı tutunmuş, korkuyla hızlı nefesler alarak Harry'e bakıyordu.

"KİMSİN SEN?!"

Harry yüzüne yüzüne bağırarak kızı belindeki kemerden tutup içeri çekti ve bağırmasına aldırmadan bir kenara itip babasının bu sabah yarattığı kaya parçalarından birini eline alarak tehditkar bir şekilde kaldırdı.

"Asıl sen kimsin ve burayı nasıl buldun?"

Kız duvara sinmiş, ellerini kaldırarak başını iki yana salladı. "Pansy—adım Pansy! Hiç kimse değilim, burayı da yanlışlıkla buldum! Ormanda... Şey—ormanda..."

"ORMANDA NE YAPIYORDUN? KANIMI MI İSTİYORSUN YOKSA? HEDWIG!"

Pansy itiraz etmeye fırsat bulamadan beyaz baykuş onun başına dadanıp saçlarını pençelemeye başladığında genç kız bağırarak kuşu kovalamaya çalıştı.

"KAN FALAN İSTEMİYORUM—AH! HEY! KAN İSTEMİYORUM DEDİM—ÇEKİL KUŞ!"

Pansy elinin tersiyle kuşa sert bir darbe geçirip onu kafasından attığında Harry onun karşısında dehşet içinde kalmış, taşı biraz daha kaldırarak evine giren yabancıya yaklaştı.

"Kuşuma vurdun. Sen. Benim. Kuşuma. Vurdun."

Pansy artık korkuyu geçmiş, üzerine yürüyen adama kaşlarını çatarken sordu:

"Yoksa sen bu köyün delisi misin?"

Harry de bununla kaşlarını çatığında ikisi de karşısındakinin deli olduğunu düşünüyormuş gibi birbirlerine baktılar. Bir süre sonra Harry taşı indirdi, Pansy de elleriyle dağılmış saçlarına bastırarak duvardan çekildiğinde konuştu:

"Bak, ben kan falan istemiyorum. Gece kalacak bir yer arıyordum, yanlışlıkla ormanda bir yere saptım, sonra da yolumu kaybetmişim. Burayı da tesadüfen buldum. Eğer bu gece burada kalmama izin verirsen sana biraz gümüş veririm, kabul mü?"

"Gümüşü ne yapacağım?" diye sordu Harry, sonra da hala yerde bekleyen Hedwig'i koluna alıp kafesine götürdü. "Ayrıca burada da kalamazsın. Ben izin versem bile babam seni görürse pek memnun olmaz."

"Babana da biraz gümüş veririm."

Harry gözlerini kısarak hala gümüşle ne yapılabileceğini düşünüyorken Pansy de ona bakıyor, tek kaşını kaldırarak sordu:

"Altın versem? Sana ve babana birer tane."

"Altınla ne yapacağım peki?"

Pansy bunu duyunca ilgiyle kaşlarını kaldırıp gülümserken Harry onun neye sevindiğini anlamamış, eliyle pencereyi gösterdi. "Git buradan Penny."

"Pansy."

"İyi, Pansy, git buradan."

Pansy kollarını kavuşturarak etrafına bakındı. "Baban ne zaman gelecek?"

"Yakında. Hadi, git dedim, yoksa canını yakacağım."

Harry bir taş daha almak için yere eğildiğinde Pansy de atılıp kendisi için bir tane kaptı ve ikisi de aynı anda doğrulup taşları kaldırdığında o anda Harry'nin bakışları pencereden dışarı, ağaçların ardından yükselen ışıklara takıldı.

"Işıklar..." dedi delikanlı ve Pansy'i unutmuş gibi taşı yere bırakıp pencereye ilerledi. "Sen bu ışıkların ne olduğunu biliyor musun?"

Pansy o andan sonra kavganın bittiğini fark etmiş, delikanlının arkasından dışarıdaki ışıklara baktı. "Savaşta ölenler için. Her sene aynı gün savaşta ölenler için köydekiler gökyüzünü aydınlatırlar."

Harry yüzünde bir gülümseme belirerek ışıkları izlemeye devam ederken mırıldandı:

"Duydun mu Hedwig, savaşta ölenler içinmiş."

Hedwig'ten ses gelmeyince Harry arkasını dönecek oldu, ama o anda yanından geçip giden ışık hüzmeleriyle nefesi kesilerek Pansy'e baktı. "Sen mi yaptın?"

Pansy kaşlarını çatarak başını geriye çekip deli olduğundan artık iyice emin olduğu delikanlıya baktı. "Evet? Sen yapamıyor musun?"

Harry hüsrana dolu bir ifadeyle başını iki yana salladığında Pansy tekrar elini kaldırdı ve avcundan çıkan bir parça ışığı daha dışarı yollarken yeşil gözlü delikanlı sanki nefesi de ışık hüzmeleriyle birlikte gitmiş gibi aydınlığın arkasından bakakaldı.

"Adın ne senin?" diye sordu Pansy.

"Harry."

"Harry, büyü yapamıyor musun?"

Harry iç çekerek başını iki yana salladı. "Hayır. Babam yapıyor, ama ben başaramıyorum. Seni görene kadar başka birinin daha yapabildiğini de bilmiyordum."

"Kraliyetteki herkes büyü yapar, görmemiş olman imkansız."

Harry bununla Pansy'e dönüp şaşkınlıktan ağzı açılmış bir şekilde sordu:

"Ormanın gerisinde bir kraliyet mi var?"

"Harry," dedi Pansy hayretle, "sen bu kuleden hiç çıkmadın mı?"

Harry dünyanın en doğal şeyymiş gibi başını iki yana salladı. "Hayır. Ormana girmeme izin yok."

"Hasta mısın?" diye sordu Pansy. Deli olmasa bile mutlaka bir hastalığı olmalıydı, çünkü normal bir insanın hiç dışarı çıkmadan bir kulede yaşaması imkansızdı.

"Elbette değilim!" dedi Harry kendini savunurcasına. "Ormanın içinde kana susamış canavarlar var. Karşılaşmadığın için şanslısın."

Pansy bunun üzerine kahkahayı bastığında Harry öfkeyle pencereden çekildi. "İstediğin kadar gül Parsley—"

"Pansy!"

"HER NEYSE!" dedi Harry ve ona tekrar dışarıyı gösterdi. "Şimdi evimden çık git. Ne gümüş ne altın, hiçbirine ihtiyacım yok. Çık."

"O halatı bir daha asla tutmam. Bir kapı varsa göster gideyim."

"Yok!" dedi Harry sabırsızca ve halatı çekiştirip Pansy'e uzattı. "Bir şey olmaz, söylerim bu sefer yavaş iner. Hadi."

Pansy omuzlarını silkerek gitmeyeceğini söyleyince Harry çaresizce iç çekerek halatı tekrar dışarı bıraktı. "Pekala. O zaman babam gelene kadar bekle, o seni aşağı indirir."

"Bana göre hava hoş," dedi Pansy, sonra da gidip Harry'nin yatağına oturdu ve kuleden hiç çıkmamış olan garip delikanlı yine ışıkları izlemeye dönünce hırsız kız da beklemeye başladı.

* * *

II

"Percy, Percy? Uyan. Percy?"

Pansy dürtülen omuzunu tutarak hızla arkasını döndü ve gözlerini bile açmadan mızırdandı:

"*Pansy*. Adım Pansy diyorum—ne var?"

"Sabah oldu, ayrıca senden bir şey isteyeceğim."

Pansy gözlerini açıp kendini Harry'le burun buruna bulduğunda aniden doğrulmaya çalıştı, ama kafaları çarpışınca ikisi de alınlarını tutarak ters yönle uzaklaştılar.

"Ne istiyorsun Harry?"

"Beni ormanın diğer tarafına geçirmeni istiyorum."

Pansy esneyerek etrafına bakınırken yavaş yavaş her şey karışık da olsa birer birer aklında oturmaya başladı. Harry'nin yatağı, ışıklar, Harry'nin kuleden hiç çıkmamış olması, delibozuk halat, *Harry'nin yatağı*.

"Sen nerede yattın Harry?"

Harry bezin içinden çıkardığı peksimetten bir parçayı Pansy'e uzatırken yatağı gösterdi. "Senin yanında yattım, ama çok horladın."

Pansy bir peksimete, bir Harry'e, bir de hala tek parça olan giysilerine baktı ve gülümseyerek beş kahvaltısından bir parça ısırdı. "Hani baban *yakında* gelecekti, ne oldu?"

"Yalan söyledim," dedi Harry aceleyle ve hemen ardından ekledi, "Babam sonra gelecek ve ben o gelene kadar kuleye geri dönmüş olmalıyım. Kraliyeti görüp geleceğim, başka bir şey istemiyorum, sen sadece ormandan geçerken bana yardım edeceksin—tabii bir de dönerken. Sadece gitmekle olmaz, dönmek de gerek, değil mi? Ayrıca Hedwig'i de alacağız."

Pansy sabırla dinleyerek her söylenene başını sallamış, bu arada karnını da doyurmuşken son olarak çizmelerinin hala dolu olduğunu da kontrol edip ayağa kalktı. "Peki karşılığında bana ne vereceksin?"

Harry hızla etrafına bakındı ve geçen hafta kütüklerin birinden oyduğu Hedwig heykelini gösterdi. "Bunu?"

Pansy gülerken başını iki yana sallayınca Harry anladığını söyleyerek parmaklarını şıklattı. "Sen parlak bir şeyler istiyorsun. Bekle!"

Harry dolapların birini açıp içini alt üst ettikten sonra koyu yeşil bir kese çıkardı ve içindeki şeyi avcuna döküp Pansy'e uzattı. "Bunu versem?"

Pansy, Harry'nin avcundaki zümrüt işlemeleri altın kolyeyi görünce şokla gözleri açılarak elini kolyeye uzattı, ama Harry daha hızlı, elini geri çekerek sordu:

“Beni ormanın ardına götürüp bir hafta içinde geri getireceksin, sonra bu kolye senin olacak.”

Pansy kollarını kavuşturarak karşısındaki pek de saf olmadığı anlaşılan delikanlıya baktı. “Ya döndüğümüzde kolyeyi bana vermezsene?”

Harry soruyu pek anlamış gibi görünmüyor, omuzlarını silktilti. “Neden vermeyeyim? Benim bir işime yaramıyor.”

“Beni kandırmıyorsun, değil mi Harry?”

Harry son derece dürüst bir ifadeyle başını iki yana salladı. “Neden kandırayım? Pansy, çok garip sorular soruyorsun. Bana yardım edecek misin etmeyecek misin? Vaktimiz az.”

Pansy bir kez daha Harry’nin kapalı parmaklarının arasından sarkan altın zincire baktı, sonra başını salladı. “Pekala, ama halatla inmem.”

Harry bunun üzerine yeşil gözleri parlayarak masumca gülümsediğinde Pansy inleyerek pencereye döndü. “Bu kulenin başka açık bir deliği yok, değil mi? Harika.”

Pansy zorla da olsa sihirli halatla aşağı inmiş ve bu kadar tehlikeli bir büyüyü kimin yaptığını sorup sürekli söylenmişken Harry onun söylediklerinin tek kelimesini bile duymamış, ormana bakıp durmuştu.

“Canavar olmadığına eminsin, değil mi?”

Pansy ayakları yere basınca Harry’nin kollarını üzerinden atarak önceki gece içinden çıktığı çalılara doğru yürümeye başladı. “Eminim, beni takip et.”

Harry takip etmek yerine tereddütle bir şeyler mızırdandığında Pansy arkasını dönerek ona baktı. “Harry, sen kaç yaşındasın?”

“18—hayır 17—bir dakika...” Harry parmaklarıyla sayıp sonunda doğru sayıya ulaştığında başını salladı. “18.”

“Güzel,” dedi Pansy ve bacağını diğer tarafına attığı deliği gösterdi. “O zaman 8 yaşında gibi davranmayı bırak ve beni takip et.”

Harry sesini çıkarmadan Pansy’nin önünden çalılara daldığında Pansy onu poposundan ittirerek diğer tarafa attı ve hemen arkasından kendisi de sık ağaçların arasına çıktığında Harry’nin sırtına çarparak geriledi.

“Harry. Yürü.”

Omzunda beyaz baykuşunu taşıyan delikanlı her gün korkuyla izlediği ağaçların arasında adeta put kesmiş, Pansy’e baktığında genç kız onun gerçekten korktuğunu anlamış, kollarını iki yana açarak etrafı gösterdi.

“Canavar falan yok, söz veriyorum, bak—AAAAAAA CANAVAAAAARR!”

Harry onun bağırışıyla gerilerken Hedwig de rahatsız olmuş, kanatlarını uçmaya hazır halde hafifçe açtı, ama Pansy sustuktan sonra ormandan çıt çıkmayınca genç kız

TRB 2011 trbigbang.merkez-masa.com

gölümseyerek onlara göz kırptı. "Bak, kimse yok. Hadi, yürü. Daha yolumuzu bulmamız lazım."

"Yolu bilmiyor musun!?" diye sordu Harry korkuyla.

Cevap olarak Pansy gözlerini devirip yürümeye devam ettiğinde Harry'nin de başka çaresi kalmamış, canavarları düşünmemeye çalışarak onu takip etti.

İkisi—*üçü*—bir süre daha ormanın karanlık köşelerinden vakit geçirmiş ve artık Harry'nin dayanma sınırlarını zorlamışken Pansy sonunda yolu bulduğunda mutlu bir sesle şakiyerek ilan etti. "Şu ağaçların arkası kraliyet. Hadi hemen bak, sonra da dönelim!"

Harry gösterilen yere gitti, baktı ve birkaç kırık dökük ev ve çamurlu bir yoldan başka bir şey göremeyince kaşlarını çatarak Pansy'e döndü. "Sarayı nerede?"

Pansy omuzlarını silktilti. "Sarayı göreceğim demedin. Kraliyet dedin. O topraklar da kraliyet. Hadi dönelim."

"Kuleden daha önce hiç çıkmamış olabilirim, ama aptal değilim Pansy. Sarayı göreceğim. Büyü yapan insanları da görmek istiyorum. Bir de şu savaştaki ölenler için olan ışıkların hikayesini öğreneceğim."

"Sarayı boşver, ben sana büyü yaparım ve hikayeyi de anlatırım." Pansy iki elinden aynı anda dün geceki ışıklardan çıkarıp Harry onları izlerken hikayeyi de bir çırpıda anlattı:

"Eskiden bir savaş varmış, bir sürü insan ölmüş, sonra herkes *hadi ölenleri hatırlamak için yılda bir kere yukarı ışıklar gönderelim* demişler, son! Hadi dönelim."

Harry kollarını kavuşturmuş, en az omzundaki baykuş kadar ters bir şekilde Pansy'e bakıyorken Pansy de bir süre daha onlara dik dik baktıktan sonra pes edip omuzlarını düşürdü ve tekrar yola koyuldu. "İyi tamam, yürü."

Pansy büyük bir özenle arka sokaklardan ve ıssız mahallelerden geçiyorken Harry hiç de hayal ettiği gibi olmayan yerlere bakıp gittikçe sıkılmaya başlıyordu.

"Kraliyette her yer böyle kötü mü görünüyor? Dizime kadar çamur içindeyim Pansy."

"Bir şey olmaz," dedi Pansy ve kendi çamurlu çizmelerini gösterdi. "Biraz çamurdan kimse ölmez. Sen etrafına bak, sarayı gördüğün zaman döneceğiz."

"Tabii görebilirim."

"Göreceksin tabii! Belki ilerideki evlerin arasından görünüyordur, gel."

Harry ve tepesinde uçan Hedwig o tarafa doğru giderken Pansy artık kimsenin yaşamadığı evlerin arasından heyecanla ileriye işaret etti. "Bak! Orada!"

Harry bunu duyunca büyük bir şevkle koştu ve Pansy'nin gösterdiği yerden çok uzaklarda dalgalanan bayrakları görünce öfkeyle yanındaki kıza döndü.

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Saatlerdir aç karnına çamurlu sokaklarda yürüyoruz ve bana gsterebildiğin tek Şey uzaklarda bir yerlerde uçuŐan bayraklar mı?"

"Sarayın bayrakları, dikkatini çekerim—"

"ekemezsin. Eğer o kolyeyi istiyorsan beni saraya kadar götüreceksin Pansy. Ayrıca yiyecek bir Şeyler de istiyorum."

Pansy köşeye sıkıŐmıŐ, saçlarını omzundan önüne alıp sinirle örmeye baŐlarken Harry de onu izliyor, sağını o hale nasıl getirdiğini anlamaya alıŐıyorken Pansy'nin iÇi bittiğinde tekrar genç kızın gözlerine baktı. "Ne dediğimi duydun mu?"

"Duydum, ama yapamam, özür dilerim Harry. Saraya yaklaŐamam."

"NiyeymiŐ o?"

Pansy bunun üzerine çizmelerine eğilip birinden altınları, diğerinden de gümüşleri çıkardı ve Harry'e gösterdi. "nk bunları aldım. Saray muhafızları beni görürse yakalanırım ve yakalanmak istemiyorum, anladın mı?"

Harry karşısındaki kızın ellerine bakıp ondan bir adım geriye giderek uzaklaştı ve sordu:

"Sen hırsız mısın?"

Pansy başını salladı. "Ama babanın seni korkutmak için anlattıklarından değilim. Bak, Harry—"

"Ama hırsızsın. O altınları da baŐkalarından aldın."

"Benim ne yaptığımdan sana ne? Seni ormandan geçirdim, geri de götüreceğim, ama sarayı görmek için tutturun sensin. Çok görmek istiyorsan git gr, ben burada beklerim."

Harry sessiz kalırken Hedwig gelip omzuna konuğunda dönerek baykuŐuna baktı. "Sen ne diyorsun Hedwig?"

Beyaz baykuş, başını kanadının altına saklayıp bir Şeyler guruldayınca Pansy onun gerçekten konuŐup konuŐmadıėını merak etti, ama sesini çıkarmadan bekledi. Harry birazdan başını sallayıp Pansy'e baktığında hırsız kız kollarını kavuşturarak sordu:

"Evet, karar?"

"Saray konusunda karar vermedim, ama karnım a. Yiyecek bir Şeyler yaratabilirsin."

"Yapamam."

Harry bununla sanki sabrının son damlası da taŐmıŐ gibi ellerini iki yana açtı. "Söylediğin her Şey mi yalan!? Hani büyü yapabiliyordun? By yapan yemek de yaratır!"

"Herkes değil! Sen salak mısın Harry?! By hakkında hiçbir Şey mi bilmiyorsun? Baban nasıl bir adam bilmiyorum, ama sana benden daha çok yalan söylediği kesin! 18 yaşındasın, ama hala çocuksun—hey, nereye gidiyorsun?"

Harry lafin bitmesini beklemeden yola koyulmuŐ, arkasına bakmadan gidiyorken Pansy onun peşinden koşturup kolundan çekiŐtirdi. "Beni bırakacaksan da buraya kadar getirmemin karşılığını ver."

"Hayır," dedi Harry ve kolunu kurtarıp yürümeye devam etti. "Karşılığını almayı hak edeceğin bir iş yapmadın. Buradaki kaybını şimdiye kadar çaldığın şeyleri kefareti olarak kabul et."

"Hayır!" dedi Pansy ve Harry'i bir kez daha kolundan çekip sertçe döndürdü ve Hedwig'in havalanmasına aldırmadan delikanlının gözlerinin içine baktı. "Sen olmasaydın buraya bir daha adımımı bile atmayacaktım. Ormanın çıkışında beni muhafızlar bekliyor da olabilirdi. Senin için hayatımı tehlikeye attım, bana borçlusun."

Harry karşılık vermeden dinledikten sonra bir an daha Pansy'e baktı, sonra başını sallayarak elini cebine daldırdı ve kolyeyi çıkarıp ona uzattı. "Haklısın, al, senin olsun."

Pansy hala Harry'nin kolunu tutuyor, başını eğip delikanlının diğer elindeki kolyeye baktı ve yutkunarak tekrar başını kaldırdı. "Hayır, bu çok fazla, daha küçük bir şey ver. Sonuçta sarayı göremedin, geri dönerken de tek başına olacaksın."

"Daha küçük bir şeyim yok Pansy. Ya bunu alacaksın ya da elin boş gideceksin."

Pansy kolyeye tekrar bakıp sordu:

"Geri nasıl döneceğini hatırlıyor musun?"

"Hayır, ama bir yolunu bulurum. Sen kolyeyi al ve git, her neresi güvenliyse."

Pansy gözlerini kolyeye dikmiş, öylece bakıyorken Harry elini ona biraz daha uzattığında Pansy delikanlının parmaklarını kapatıp elini ona geri itti.

"Yürü, ben de acıktım. HEDWIG! AŞAĞI İN!"

Beyaz baykuş cevap olarak kızgın bir ötüşle tepede dönmeye devam ederken Pansy arkasındaki Harry'e dönüp yukarıyı gösterdi. "Tekrar köye dönmüş olabilirim, ama tepemde beyaz bir baykuşla dolaşıp yerimi inatla ilan edecek kadar da delirmedim. Kuşuna söyle aşağı insin."

Harry elini kaldırıncı Hedwig hiç sesini çıkarmadan yavaşça alçaldı ve sahibinin omzuna tündüğünde Pansy ona ters bir bakış atıp tekrar öne düştü. "Kimse konuşmasın ve ötmesin, yemek yedikten sonra tek başınıza kalacaksınız."

Harry kolyeyi cebine koyup hırsız kızı takip ederken içi biraz da olsa rahatlamış, şimdilik dönüş yolunu düşünmemeye çalışarak Hedwig'in başını okşadı.

Sonunda karınlarını doyurabilecekleri bir yer bulduklarında Harry ilk anda yemek yiyeceği için sevinse de içeri girdiğinde pek de mutlu bir yerde olmadıklarını fark etti. Basık tavanlı ve penceresiz hanın içinde etrafında oturanlar için fazlasıyla küçük görünen birkaç masa vardı. İskemlelerde oturan insanlar asık suratlı, servis yapanlar ise son derece hoşnutsuz görünüyordu.

Harry gelip geçen herkesle göz göze gelip rahatsızlığını son seviyeye ulaştırmış olsa da Pansy pek aldırır gibi değil, boş bir masa bulmuş, üzerindeki bulaşık tabakları bir kenara itip Harry'e gelmesini işaret etti.

Harry oturup omzundaki Hedwig'e de masanın ucuna konması için teklifte bulundu, ama beyaz baykuş halinden memnun, hatta Harry'nin başına doğru biraz daha sokulunca Harry onun tüylerini okşayıp karşısında oturan Pansy'e baktı.

"Buradaki insanları tanıyor musun?"

"Hayır. Ne yiyeceksin?"

Harry bilmediğini söyleyince Pansy tahmin ettiğini mırıldanıp masaya birkaç kere vurdu ve bir garson kadının dikkatini çektiğinde diğer yandan çizmesine eğilip masanın üzerine üç parça gümüş para koydu.

"En iyi etlerinizden ve şarabınızdan istiyorum."

Kadının gözleri gümüşleri görünce parlamış, huysuz suratı aniden gülerek başını salladı. "Tabii, tabii! Başka bir şey ister miydiniz?"

"Kuş için de bir şeyler getirin. Yulaf yer mi?"

Harry sorunun kendisine sorulduğunu anlayınca aceleyle başını salladı. Pansy de onaylayıp kadına döndü. "Yulaf ve bol su. Kuyu değil, kendi içtiğiniz fıçıdan istiyorum."

Kadın elbette öyle olacağını söyleyip bütün parayı cebine atarak uzaklaştı. Pansy onun arkasından bakarak sırtırken Harry de Pansy'i izliyor, merakla sordu:

"Gümüşler çok mu değerli?"

"Burası için öyle. Saraya yaklaştıkça değeri azalıyor."

"O zaman da altınlara mı geçiyoruz?"

Pansy delikanlıya göz kırparak başını salladı. "Çabuk öğreniyorsun Harry."

Harry de hafifçe gülümseyerek etrafına bakınmaya başlayınca Pansy gözünü Hedwig'e dikip sordu:

"Baykuşla gerçekten konuşuyor musun?"

Harry gözünü yan masada yemek yiyen devasa adamlardan alamadan başını salladı. "Bir tek ben anlıyorum—Pansy, buradaki insanlar da hırsız mı?"

Harry'nin sorusuyla yan masadaki adamlar aniden o tarafa dönünce Pansy uzanıp Harry'nin suratını kendisine çevirdi ve adamlara bakıp gülümseyerek tekrar yerine oturdu.

"Ne söylediğine dikkat et," diye fısıldadı Pansy ve sonra elleri kolları tabak ve bardaklarla dolu olan kadını işaret etti. "Yemeğimiz geldi."

Masa çok geçmeden en güzel etlerle ve içkilerle donatılıp Hedwig için de bir kase yulaf masada yerini bulunca beyaz baykuş bu sefer cesurca Harry'nin omzundan ayrıлып yemeğini eşelemeye başladı.

Pansy etini eline alıp koca bir lokma koparıırken Harry de eti tutmak yerine tabağı kaldırmış, sürekli yuvarlanarak uzaklaşan butu dişleriyle yakalamaya çalışıyordu. Pansy

TRB 2011 trbigbang.merkez-masa.com

bir süre daha onu izlemiş, bu arada yemeğini yarılamişken Harry sonunda bir lokma ısırmayı başarabildiğinde onu alkışladı.

"Tebrikler, bir haftaya kadar yemeğini bitirirsen buradan direkt eve dönersin."

Harry ona aldirmeden tabağının yanındaki kupadan büyükçe bir yudum aldı ve şarabın tadını alır almaz başını çevirip yere tükürdü. Pansy başta olmak üzere bütün handaki sesler bir anda kesilince Harry bir anda oluşan şok havasından habersiz, elinin tersiyle dilini silmeye çalışarak Pansy'e baktı. "İğrenç bir tadı var, nedir bu?"

Pansy başını iki yana sallayarak ona susmasını işaret ederken Harry elindeki kupaya bakarak iğrenmiş bir ses çıkardı ve o anda masaya ağır bir yumruk indiğinde Pansy ayağa fırladı, Hedwig öterek Harry'nin kafasına kondu ve en son Harry başını kaldırıp az önce yan masada oturan dev adamla göz göze geldiğinde yutkundu.

"Bir şey mi istemiştiniz?"

"Sen kimin şarabına iğrenç diyorsun evlat?"

Harry kupayı masaya bırakıp yan gözle Pansy'e baktı ve onun da korkmuş olduğunu görünce gözlerini tekrar tepesindeki adama çevirdi.

"Ben daha önce hiç şarap içmedim, tadını alınca şaşırdım. Saygısızlık etmek istememiştim."

Pansy bununla gözlerini kapatırken Harry'nin suratına inecek bir yumruk beklemeye başladı, ama onun yerine gür bir kahkaha duyduğunda şaşıarak gözlerini açtı. Dev adam karnını tutmuş gülüyor, Harry'i işaret edip arkadaşlarına bir şeyler söyledikten sonra daha yüksek sesle gülmeye başlayınca Pansy şaşkınca Harry'e baktı. Delikanlı da hiçbir şey anlamamış, omuzlarını silerken dev adam tekrar ona döndü ve gürleyerek konuştu:

"Demek daha önce hiç şarap içmedin delikanlı. O zaman sana en güzelinden bir tane tattıralım. STELLA! BENİM ŞİŞELERİMDEN BİRİNİ GETİR!"

Az önceki garson kadın aceleyle bir şişe şarap getirip dev adamın eline verince adam şişenin tepesindeki mantarı tek bir çekişte söktü, sonra Harry'nin bardağını yere boşaltıp kendi şişesindeki şarapla doldurdu ve onun önüne bıraktı.

"Bir de bunun tadına bak bakalım."

Harry kararsız kalınca Pansy kupayı işaret edip hızla başını salladı. Harry ekşi kokusunu aldığı kupayı kaldırıp dev adamın şarabından bir yudum aldı, ama bunun tadı da en az diğerininki kadar kötü ve çok daha keskindi. Harry yüzünü buruşturarak adama baktı ve zorla yuttuktan sonra kendine engel olamadan az önceki iğrenmiş sesi tekrar çıkardığında dev adam elindeki şişeyi göğsüne bastırarak geriledi.

"STELLA! BÜTÜN ŞİŞELERİ GETİR!"

Pansy iç çekerek tabağına bıraktığı butu eline alıp arkasına yaslanırken Harry elindeki bardağı başının üzerindeki Hedwig'e uzattı. Beyaz kuş kupanın kokusunu aldığı gibi havalanıp Pansy'nin omzuna konduğunda hırsız kız kaşlarını çatarak sağ tarafındaki kuşa baktı. "O kadar mı kötü?"

Hedwig sessizce ötünce Pansy uzanıp Harry'nin kupasını alacak oldu, ama dev adam atılıp kupayı tekrar kaptı ve yere döküp bu sefer de başka şişeden bir şarapla doldurdu.

"Bunu dene."

Harry bundan da bir yudum alıp yüzünü buruşturarak başını iki yana salladığında adam kupayı boşaltıp hemen yeni bir tanesiyle doldurdu. "Bu?"

Harry bu ve bundan sonraki birkaç kupa şarap için de aynı hoşnutsuzluğu gösterince dev adam az önce kaltığı iskemlesine çöküp yumruğunu kendi masasına vurdu.

"STELLA! BANA SOPAMI GETİR!"

Pansy bunu duyunca kendi şarabından boğularak öksürmeye başladı. Hedwig de aynı anda ötmeye ve uçuşmaya başlayınca dev adam bir kez daha yumruğunu masaya vurdu. Bütün sesler kesilip Hedwig bu sefer de Pansy'nin kafasına konduğunda dev adam sopasını garson kadının elinden alıp ayağa kalktı. Sopa havaya kalkıp dev adam derin bir nefes aldığı anda Pansy tam atılmak üzereydi ki adam sopayı masadaki şişelere vurup önce onları, sonra da yerdekileri kırmaya başlayınca Pansy kafasındaki kuşla beraber geriledi. Harry de kalkıp masadan uzaklaşmışken dev adam sonunda bütün şişeleri paramparça ettiğinde ağlayarak dizleri üzerine çöktü.

"KÖYÜN GENÇLERİNE BİLE ŞARABIMI BEĞENDİREMİYORSAM HAYATIMIN BİR ANLAM YOK! STELLA! BANA TÜFEĞİMİ GETİR!"

Pansy'nin ağzı şokla açılırken Harry kırıkların üzerinden atılıp dev adamın omzuna tutundu. "Yapmayın! Şaraplar eminim çok güzeldi, ama ben şaraptan anlamam—"

"FARK ETMEZ!" dedi dev adam ve Harry'nin kolunu tutarak başını iki yana salladı. "Senin adın nedir evlat?"

"Harry, efendim. Adım Harry."

"Harry, ben de Ulf. 7 nesildir ailem sihirli şarap işinde ve şimdiye kadar kimse bana senin olduğun kadar dürüst olmamıştı."

"Ama—"

"Hayır, hayır," dedi Ulf ve yere bastırarak doğruldu. Harry kendinden iki kat uzun olan adama başını kaldırarak bakarken Ulf iri ellerini Harry'nin omuzlarına koydu. "Aşk şarabından içip onu bile beğenmedin. Sorun sende değil evlat, benim şaraplarımda. Bütün hayatımı o şarapları yapmak için harcadım ve en büyük hayalim bir gün kral ve kraliçenin şaraplarını içtiği günü görmektir. Tüm ömrümü bunun için harcadım, günlerimi mahzenlerde geçirdim, bu handan dışarı çıkmadım, sarayı bile hiç yakından görmedim. Hayallerim beni kör etmişti Harry, ta ki sen gelip bana gerçeği gösterene kadar..."

Ulf'un arkasındaki Pansy gülmek için yumruğunu dudaklarına bastırıyor, Harry'e bakarak başını iki yana sallıyorken Harry de şaşkın, ama durumun o kadar da komik olduğunu düşünmüyor, omuzlarındaki ellere elini koyarak başını salladı.

"İnan seni en iyi ben anlıyorum Ulf. Ben de ilk defa bugün evimden çıktım, biliyor musun?"

TRB 2011

trbigbang.merkez-masa.com

Ulf'un yaşı gözleri bunu duyunca hayretle parlarken Harry başını salladı. "Ormanın ötesinde yaşıyorum ve bugüne kadar bir kez bile ormanı geçip buralara gelmeye cesaret edememiştım, ta ki Pansy'le tanışana kadar."

Harry'nin bakışlarının o tarafa dönmesiyle herkes Pansy'e bakınca genç kız da rahatsızca etrafına bakındı. Hedwig dikkatlerin odağı olmaktan pek hoşlanmamış, havalanarak tekrar Harry'nin omzuna konarken Harry devam etti:

"Onun sayesinde bugün evimden ayrılıp hayalini kurduğum farklı yerleri görebiliyorum. O olmasaydı—"

Harry lafını bitiremeden hanın kapıları açılıp içeri kraliyetin muhafızları daldığında Pansy kendini masalardan birinin altına atıp iyice köşeye saklandı. Kimse onun saklandığını fark etmemiş, herkes muhafızların tarafına bakıyorken Ulf uzanıp Harry'i arkasına aldı ve muhafızların önüne çıktı.

"Bir isteğiniz mi vardı baylar?"

"Bir hırsızı arıyoruz, buraya girdiğini görenler olmuş. Bu kızı gördünüz mü?"

Muhafızın kaldırdığı çizimde Pansy'nin yüzünü gören Harry korkuyla arkasını döndü, ama onu göremeyince telaşla etrafına bakındı, sonra masanın altından çıkan etek ucunu görünce ayağını onun üzerine koyarak korkuyla tekrar muhafızlara baktı.

Ulf da çizimi inceliyor, çenesini sıvazlayarak resmi evirip çevirdi, sonunda başını iki yana sallayarak resmi muhafızlara geri uzattı. "Böyle bir kızı hiç görmedim ve inanın görseydim hatırlardım baylar. Böyle güzellerin yolu bizim hanımıza düşmez."

Masanın altındaki Pansy bunu duyunca gülümserken birazdan muhafızlar geldikleri gibi çıkıp gittiklerinde rahat bir nefes vererek sığındığı yerden başını dışarı uzattı.

"Harry, eteğime basıyorsun."

Harry ayağını kaldırıp onun çıkmasına yardım ederken Ulf da onları izliyor, Pansy doğrulunca kollarını kavuşturarak genç kıza baktı. "Demek sen bir hırsızısın Pansy."

Pansy tam düzeltmek üzereyken Harry araya girdi. "*Pansy* ve artık değil. Arkadaşımı koruduğun için teşekkür ederim Ulf. Sana borçluyuz. Ne kadar altın istersen—"

Harry bir anda belinin çimdirilmesiyle Pansy'e bakınca Ulf kahkahayı basarak Harry'nin saçlarını karıştırdı. "Paranız sizde kalsın evlat. Hadi yemeğinizi bitirin, sonra da yola düşersiniz. STELLA, BANA SÜPÜRGEMİ GETİR!"

* * *

III

Yemek ve sohbet bittiğinde Harry artık yola koyulması gerektiğini söylemiş ve her şey için teşekkür ederek kalkmıştı ki Ulf onu tekrar omuzlarından yakalayıp yerine oturttu.

"Gitmeden önce sana bir hediye vereceğim Harry. STELLA, FELIX'İ GETİR!"

Harry ve Pansy birbirlerine bakarak bu sefer ne çıkacağını merak eden bakışlarla gülümserken birazdan Stella elinde ufacık bir cam şişeyle geldiğinde Ulf şişeyi ondan alıp Harry'e gösterdi. "Bu şarabın adı Felix Felicis'tir Harry. İçene şans getirir. Seyahatin boyunca şansa ve cesarete ihtiyacın olduğun her anda bu şişeden bir yudum al. Tadını sevmesen bile işe yarayacak."

Pansy ağzı aralanmış bir şekilde Harry'nin eline geçen şişeye bakıyorken Ulf onun bakışlarının farkında, şişeyi Harry'nin elinden alıp delikanlının yeleğinin içine sokuşturdu. "Bu şişeyi gözün gibi koruyacaksın. Niyeti kötü olanların eline geçmesi iyi olmaz, anladın mı Harry?"

Harry anladığını söyleyerek teşekkür edip elini yeleğinin içindeki şişenin üzerine koydu ve diğer kolunu Hedwig'e uzatıp onunla birlikte handan çıkarken Pansy'le yollarının burada ayrılacağını hatırlamış, kapının dışında arkasını dönerek hırsız kıza baktı.

"Yemek için teşekkür ederim Pansy."

Pansy omuzlarını silkerek bir şey yapmadığını söylerken Harry uzanıp onun yanağına bir öpücük bıraktığında genç kız şaşkınlıkla geriledi. Harry onun hayretinin farkında değil, okuduklarından öğrendiği saf kibarlıkla Pansy'e gülümseyip döndü ve yola koyuldu.

Harry fazla uzaklaşmadan Pansy arkasından seslendi:

"Nereye gidiyorsun?"

"Saraya?" dedi Harry ve eliyle ileride öylesine bir yeri gösterdi.

Pansy gözlerini devirerek onun yanına gitti ve yürüdüğü yolun tam tersindeki istikameti gösterdi. "Saray yolu bu tarafta. Dönerken de yine bu hanın önünden geçip şu soldaki patikaya sapacaksın. Ormanda geçtiğimiz yerleri hatırlıyor musun?"

Harry bir an boş bakışlarla Pansy'nin gösterdiği yollara baktı, sonra sıkıntıyla iç çekerek tekrar genç kıza döndü. "Pansy, ben saraya gitmekten vazgeçtim, eve dönmeme yardım edersen—"

"Hayır," dedi Pansy ve Harry'e saray yolunu gösterip kendisi de tam tersi yönde yola düşünce Harry şaşkınlıkla onun ardından bakakaldı.

"Ne demek hayır? Dönmek isteyen sen değil miydin? Hem eve dönersek sana kolyeyi de vereceğim! Hadi!"

Pansy yolundan dönmeden yürüyorken arkaya seslendi:

"Kaybolacağından korktuğun için dönmek istiyorsun. Şimdi dönersek pişman olacaksın Harry. Hem sana yolları da gösterdim, o kadar da zor değil. Korkarsan Ulf'un şarabından biraz içersin, olur biter."

Pansy yürümeye devam ederken Harry bir anda gelen parlak fikirle adeta aydınlanmış, Hedwig'i uçması için yukarı bırakıp Pansy'nin arkasından koşturdu.

"Ulf'un şarabından sen iç!"

"Efendim?" dedi Pansy ve zınk diye olduğu yerde durup arkasını döndü. Harry onun bir anda durmasını beklemiyor, ikisi neredeyse kafa kafaya çarpışacakken Pansy onun suratını tutup kendinden uzaklaştırdı. "Ne dedin sen?"

"Ulf'un şans şarabından sen iç. Şansımız yaver giderse sen muhafızlara yakalanmadan saraya yaklaşırsın, ben istediğimi görmüş olurum, sonra da beraber eve döneriz."

"Harry, Felix Felicis çok değerlidir, benim için harcamak istemezsin—"

"İsterim. Pansy bu yollar ve insanlar bana o kadar yabancı ki değil bir şişe, bir fıçı Felix bile içsem yine de başıma bir şey gelir, inan bana."

Pansy o konuda hiç şüphesi olmadığını mırıldanınca Harry gülümsedi. "Kabul ediyor musun?"

"Sus da biraz düşüneyim."

Harry derhal çenesini kapatıp susarken Hedwig de alçalıp onun omzuna kondu ve ikisi de çıt çıkarmadan beklerken Pansy düşündü.

"Peki, kabul ediyorum, ama saraya gitmeden önce birkaç yere uğrayacağız. 1 hafta vaktimiz olduğunu söylemiştin, hemen bugün sarayı görmek zorunda değilsin."

"Doğru," dedi Harry ve yeleğinin cebinden ufak şişeyi çıkarıp Pansy'e uzattı. Pansy şişeyi eline alıp bu kadar Felix'in ona ne kadar süre şans getireceğini düşündü. Hepsini bir seferde içmek yerine yudumlayarak devam ederse daha uygun olacağına karar verip minik mantarı şişenin başından çıkardı ve lezzetli şaraptan bir yudum aldı.

Harry ilgiyle onu izliyorken Pansy de büyük bir şeyin olmasını bekliyormuş gibi bir süre bekledi, ama hiçbir şey olmayınca omuzlarını silkerek mantarı şişeye kapattı ve kemerine astığı küçük heybenin içine attı.

"Gidelim, sana saraydan daha eğlenceli birkaç yer göstereyim."

Geçtikleri her çamurlu yol, üzerinden atladıkları her taş bir süre sonra Harry'e sıkıntı vermeye başlamış, delikanlı sırlıklam olmuş kirli paçalarını sallayarak durdu.

"Saraydan daha eğlenceli yerler göstereceğim demiştin, ama saatlerdir bu virane mahallelerde dolaşıyoruz Pansy. Bildiğin başka bir yer yok mu?"

Pansy de biraz ileride durmuş, kollarını kavuşturarak Harry'e gülümsedi. "Beğenemediniz mi sayın kule prensi? Yollarımız size layık değil, ama katlanacaksınız. TRB 2011 trbigbang.merkez-masa.com

Sarayın yakınlarındaki yerleşkeler dışında kasabanın tamamı böyle. Görmüyor musun insanlar pencerelerinden dışarı bakmaya bile korkuyorlar, bu halde sokakları temizleyip duvarlarını boyamalarını beklemiyorsun, değil mi?"

Harry eğilmiş, ıslak paçasını sıkıp sonra da ellerini pantolonunun kuru kalmış yerlerine silerken sordu:

"Neden bu kadar çok korkuyorlar? Onlar da mı senin gibi saray muhafızlarından kaçıyor?"

"Sen gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?"

Harry masumca başını iki yana salladığında Pansy eliyle takip etmesini işaret ederek tekrar yola düştü ve kraliyetin hikayesini anlatmaya başladı.

"Bütün bu insanlar büyücü Voldemort'tan korkuyorlar."

"Voldemort?" dedi Harry ve Pansy'ye yetişip onun yanında yürürken sordu, "O kim? Bu insanlara ne yaptı da bu kadar korku salabildi?"

"Adam çok güçlü bir büyücüymüş, kendini kraliyetin de üstünde görür, insanları kral ve kraliçenin değil, kendisinin yönetmesi gerektiğine inanırmış. Ben daha küçücük bir bebekken Voldemort saraya karşı isyan etmiş, gücü ele geçirmek istemiş. Kralı ve kraliçeyi öldürmeyi başarmış, sonra da tahtın varisini öldürmüş, ama sonra kendisi de ortadan kaybolmuş. Kimileri prensin koruyucusu ak büyücü Dumbledore'un ölmeden önce Voldemortu da yok ettiğini düşünüyor, kimileriye bütün saray halkı katledikten sonra Voldemort'un güç toplamak için gizli bir yerde beklediğine inanıyor. Saraydaki büyücüleri alt etmek kolay bir iş değil, Voldemort'un güçsüz kalması anlaşılabilir, ama öldüğüne inanmak zor. Herkes o yüzden bu kadar korkuyor, o yüzden bu kadar tetikte."

"Kraliyet ailesinden geriye kimse kalmadıysa sarayda kim var? Ülkeyi kim yönetiyor?"

Pansy yol kenarındaki çamurlu sudan içmeye çalışan cılız bir köpeğin başını okşamak için eğilirken cevapladı:

"Lord Snape. Severus Snape, kraliçenin yakın dostlarından biriymiş. Kan bağıyla tahta geçecek kimse kalmayınca Snape kendi askerleri ve saray ahalisiyle beraber gelip kendini kral ilan etmiş."

"Kimse karşı çıkmamış mı?"

Pansy başını iki yana sallarken köpek için kuru toprağa birkaç parça ekmek bırakıp doğruldu. "İnsanlar Snape hakkında da farklı şeyler düşünüyor. Bazısı adamın Voldemort için çalıştığını ve o dönene kadar göstermelik bir kral olduğunu söylüyor, ama korkularından seslerini çıkaramıyorlar. El etek öperlerse merhamet göreceklerini düşünüyorlar. Diğerleriyle Severus Snape'in gerçekten iyi bir adam olduğuna ve tahtı hakettiğini inanıyorlar."

"Peki sen neye inanıyorsun?"

Harry'nin sorusuna karşılık Pansy ekmek yiyen köpeği izlemeyi bırakıp tekrar yola koyuldu. "Ben hiçbir şeye inanmıyorum. Tek dileğim, olur da bir gün Voldemort dedikleri

TRB 2011 trbigbang.merkez-masa.com

gibi gerçekten geri dönerse ona saldırmak için bir şansım olması. İntikam listem kabarık. Voldemort bir tek kraliyet ailesini değil, daha bir sürü aileyi parçaladı, benim gibi bir sürü çocuğu sahipsiz bıraktı.”

Bunun üzerine Hedwig alçalarak Pansy’nin omzuna konduğunda genç kız irkilerek sağındaki beyaz kuşa baktı, sonra gülümseyerek onun göğsündeki beyaz tüyleri okşayıp Harry’e döndü.

“Sana taş kaldırımlar ve temiz yollar gösteremem, ama baykuş dışında konuşabileceğin yeni arkadaşlarla tanıştırabilirim. Ama önce Voldermort hakkında soru sormayı bırakacaksın, sonra da iki adımda bir paçalarını sıkmaktan vazgeçersen gün batmadan gideceğimiz yere ulaşırız.”

Harry yere eğilmek üzereyken bunu duyunca doğruldu ve paçalarını sadece sallayıp Pansy’nin yanında tekrar çamurlu yollara düştü.

Pansy tahta bir kapıyı itip neredeyse dökülecek gibi duran bir eve girdiğinde Harry de tereddütle onu takip etti. “Arkadaşların burada mı yaşıyor?”

“Kule prensine yine bir şey beğendirmedik.”

Harry tam itiraz edip kendini savunacakken Pansy’nin gülümsediğini görünce kendisi de gülerek sessiz kaldı. Pansy karanlık evde nereye gideceğini bilerek yürüyüp kapının yapıldığı tahtalarla kapanmış pencerelerden birini ayağıyla iterek açtı. Özgür kalmış pencereden içeri dolan akşam güneşiyle Harry gözlerini kısarken Pansy içeri seslendi.

“Saklanan biri varsa çıksın, akşama yemek getirdim. Taze baykuş ve bir adet de kule prensi.”

Harry şakadan anlıyor olsa da Hedwig kendi takdiminden pek hoşlanmamış olacak, Pansy’nin saçlarını gagalayıp bir iki tel koparak tekrar Harry’nin omzuna uçuşturdu. Pansy saçların koptuğu yeri kaşıyarak gülüyorken birazdan evin farklı yerlerinden sesler gelmeye başlamış, çok geçmeden her yönden yankılanan adımlar Pansy ve Harry’nin etrafına toplandığında Kule Prensi ve beyaz baykuşu Hedwig karşılarında duran iki delikanlıyı incelediler.

“Tanışın,” dedi Pansy ve solda duran sarışını gösterdi. “Bu Draco. Draco, bu Harry.”

“Nereden buldun bunu?” diye sordu Draco ve Harry’nin varlığına aldırılmıyormuş gibi Pansy’nin yanına yanaşarak onunla fısıldaşmaya başladı. İkisi konuşurken tanıştırılmamış olan diğer delikanlı elini Harry’e uzattı.

“Ben Ron,” dedi kızıl saçlı delikanlı ve Harry’nin elini sıkıp diğer eliyle de Draco ve Pansy’i işaret etti. “Draco yeni tanıştıklarına kolay ısınmaz, aldırma. Nereden geliyorsun Harry?”

"Ormanın dışındaki kuleden," dedi Harry ve Ron'un anlamamış olmasına aldırmadan sordu:

"Siz hepiniz şey misin... Yani Pansy bir... Şey—"

"Hırsız mı?" diye sordu Draco diğer taraftan ve Ron ile Harry'nin arasına girip kuleden gelip aralarına katılan delikanlının omzundaki baykuşa gri gözlerini dikti. "Bu kuş hepimizi doyurmaz."

Hedwig artık son çare olarak Harry'i de bırakıp uçarak açık olan kapıdan çıkıp giderken Harry onun döneceğini biliyor, hiç hareket etmeden yüzünün hemen yanındaki sarışın delikanlıya baktı.

"Evet," dedi Harry. "Hepiniz hırsız mısınız demek istemiştin."

Draco onu süzdükten sonra gülümsedi ve olduğu yerden hiç kıpırdamadan kollarını kavuşturdu. "Evet. Sizin için uygun mu sayın Kule Prensi?"

Harry, Pansy'nin onu prens olarak çağırıp alaya almasından rahatsız olmamıştı, ama Draco'nun tonunda daha saldırgan, daha ters bir ifade vardı ve bu hiç hoşuna gitmemişti. Harry tam ona karşılık vermek üzereydi ki açık kapıdan başka biri girip Draco'nun tüm dikkati o tarafa döndüğünde Harry de arkasına baktı. Kapıda elinde büyükçe bir sepetle temiz giyimli bir genç kız duruyordu. Kahverengi saçlarını uzun bir örgüyle önüne almış, şaşkınca açık kapıyı işaret ediyordu.

"Artık kapıyı gün içinde de açık mı bırakıyorsunuz? İsterseniz saraya da bir davetiye gönderseydiniz?"

"Seni bekliyorduk Granger," dedi Draco ve Harry'i geçip kapıdaki kıza ilerledi. "Senden istediğim şeyleri getirdin mi?"

"Beni rüyanda gördüğün hizmetçilerle karıştırdın galiba Malfoy? Çekil de şu sepeti bir yere koyayım, kollarım koptu," dedi saç örgülü kız ve Draco'yu geçip Harry'e bakmadan sepeti pencerenin önünde masaya koydu. "Mutfakta artan ne varsa onları topladım, ama fazla çeşit yapamadım. Snape bu hafta hepimizi teftiş ediyor."

Draco ve Ron hiçbir şey söylemeden sepetin üzerindeki örtüleri kaldırıp aç kurtlar gibi ekmek parçalarına ve yarısı kesilip diğer yarısı kararmış elmalara saldırırken örgülü kız kendini onların arasından kurtarıp sonunda ilk defa Harry'e ve onun yanındaki Pansy'e döndü.

"Merhaba, ben Hermione. Bir kişinin daha katıldığını bilseydim daha fazla yiyecek getirirdim."

"Önemli değil," dedi Pansy ve Harry'i işaret etti. "Bu Harry. Bir haftalığına ona etrafı gezdireceğim, sarayı görmek istiyor, sonra da evine dönecek. Harry, Hermione sarayda çalışan hizmetçi kızlardan biri, her hafta bize yemek getirir."

Hermione gülümseyerek Harry tekrar selamlarken Draco arkada bir parça peynir bulmuş, Ron'un gözünün önünden kaçırarak Hermione'nin yanına yanaştı. "Gözlerine dikkat et Kule Prensi, Hermione benim."

"Değil," dedi Hermione ve Harry'e gülümserken Draco'ya da bir dirsek geçirip elindeki peyniri kaptı. "Bu peyniri paylaşın diye getirdim, aç gözlülük etme Malfoy."

Draco öksürerek Hermione'nin peşinden gidip ona derdini anlatmaya çalışırken Harry onlara gülüp yanındaki Pansy'e döndü ve genç kızı onları izler halde bulduğunda hafifçe koluna dokunarak dikkatini çekti.

"Ben de sizinle mi kalacağım?"

Pansy gözlerini masa başındaki arkadaşlarından alıp Harry'e döndü ve başını salladı. "Evet, ama eğer aklımdaki şeyi yapmayı başarabilirsem fazla uzun sürmeyecek. Belki yarın seni tekrar kulene götürebilirim."

"Saray ne olacak?"

"Göreceksin Harry, merak etme, söz verdim," dedi Pansy ve masa başındakilere seslendi. "Tıkınmayı bırakın da beni dinleyin. Hermione, Snape hala doğum günü şenliğinden vazgeçmedi, değil mi? Yarın akşam, sarayın avlusunda olacak?"

Bu duyunca Ron ve Draco şaşkınlıkla duraksarken Hermione de gözlerini kısarak başını iki yana salladı. "Hayır, vazgeçmedi. Neden soruyorsun Pansy?"

"Çünkü yarın akşam hepimiz saray avlusuna gireceğiz."

Ron belli ki yutacağı şeyi yanlış tarafa yollamış, can halivyle öksürürken Draco bir yandan onun sırtına vuruyor diğer yandan da Pansy'e bakıp sordu:

"Oradan da doğrudan saray zindanlarına mı gitmeyi planlıyorsun Pansy? Daha bu sabah yolda oynayan çocuklara senin resmini gösteren muhafızlar gördüm. İçeride kalıp saklanacağına şenliklere mi gideceksin?"

"Hep demiyor muyuz bizi bu delikten kurtaracak zenginlik sarayın göbeğinde diye?" dedi Pansy ve hemen sonra heybesinden Harry'nin ona verdiği Felix Felicis şişesini çıkarıp arkadaşlarına gösterdi. "Saraya bunu içip gireceğiz."

"Hem salak, hem sarhoş?"

Pansy, Draco'ya gözlerini devirip şişeyi ona attı. Sarışın delikanlı ufak şişeyi havada yakalayıp üzerindeki el yazılı etikete baktığında gözleri parlayarak gülümsedi. "Nereden buldun bunu Pansy?"

"Harry'le yemek yediğimiz hanın sahibi Harry'e verdi. Harry de ona sarayı gösterip eve götürmem karşılığında bana hediye etti."

"Kule Prensi, sana Felix Felicis mi hediye etti?"

Harry bunun oldukça iyi bir şey olduğunu anlamış, gururla gülümseyerek başını sallarken Draco'nun yanındaki Ron, Pansy'e sordu:

"Bundan sonra Harry'le mi yaşayacaksın?"

Harry bununla kaşlarını çatarken yanındaki Pansy yere eğilip eline gelen bir tahta parçasını Ron'a fırlattı. "BİR ŞİŞE SİHİRLİ ŞARAP İÇİN KENDİMİ Mİ SATACAĞIM RON?"

“SİHİRLİ ŞARAP DEDİĞİN FELIX!” diye bağırdı Ron ve Pansy’nin atmaya devam ettiği tahta parçalarına karşı siper alırken bir anlığına Harry’e bakıp omuzlarını silktilti. “Ben kendimi seve seve satardım.”

Draco bununla keyifli bir kahkaha atarken, Hermione onun omzuna vurarak gülümsedi, Pansy hala tahta parçalarını atmaya devam ediyorken Harry nasıl tepki vereceğini bilememiş, bakışlarını kaçırarak şimdilik en güvenli yer olan açık kapıya baktı.

Gece iyice çöküp Hermione de saraya dönmek için evden ayrıldığında herkes yine kendi köşesine çekilmişti. Harry’nin bir köşesi yok, nerede kalacağını kestirmeye çalışırken Pansy içeriden bir battaniye ve bir de içi saman dolu el yapımı bir yastıkla onun yanına geldi ve açık pencerenin önünü gösterdi.

“Masanın altında ya da üstünde yatabilirsin, neresi rahat gelirse.”

Harry uzanıp Pansy’nin elindekileri alırken sordu:

“Yarın kimin doğum günü? Kralın mı?”

“Ölen prensin. Snape çocuğun öldüğüne inanmıyor. Voldemort’un döneceğine inananlar gibi o da prensin döneceğini düşünüyor. Bence saçmalık. Snape’in Kraliçe Lily’e aşık olduğu için onun hatırasına saygısından böyle bir söylenti çıkardığını söylüyorlar, ben de adamın deli olduğunu söylüyorum. Prens gerçek doğum günü dün geceydi, o zaman da ölenlere saygıdan ışıkları gönderdik, gördün. Bu şenlik sırf Snape’in deli saçması inancını desteklemek ve kraliyetin zenginlerini gereksizce bir araya getirmek için.”

“Ve siz de yarın o zenginlerin paralarını çalacaksınız.”

Pansy hiç gocunmadan başını salladığında Harry iç çekerek masanın altına kurduğu yatağından ayrılıp doğruldu.

“Felix’i bunun için hediye etmemiştim Pansy.”

“İnsanlar birbirlerine belli amaçlar için hediye vermezler Harry. Hediye verirsin ve karşıdaki kişi hediyeyle istediğini yapar.”

“Peki ya o kişi beni hediyeyle başını belaya sokmak üzereyse? O zaman da elim kolum bağlı bekleyecek miyim?”

“Başım belaya girmeyecek, merak etme,” dedi Pansy ve Harry’nin yastığından çıkıp üzerine yapışan saman çöplerini ayıklamaya başladı. “Öyle bir şey olursa da Hermione seni kulene götürür.”

“Sorun benim kuleye nasıl döneceğim değil,” dedi Harry ve Pansy’nin uzandığı bir saman çöpünü ondan önce alıp yere atarken genç kızın gözlerine baktı. “Daha önce hiç bir hırsız görmemişim, ama babamın bana anlattıkları ve okuduklarımdan bildiğim hırsız ne senin kadar iyi kalpli ne de bu kadar güzeldi.”

Pansy bakışlarını kaçırarak bir an önce Harry'nin yanından uzaklaşmak için fırsat kollarken Harry pek farkında değil, devam etti:

"Sonunda kuleye dönecek olsam da bir gün tekrar çıktığımda dışarıda bir arkadaşım olduğunu bilmek güzel olurdu Pansy. Zindanlarda hapis tutulan bir hırsız değil, aç köpekleri besleyip onları seven, yardıma muhtaç şaşkın bir yabancıyı yanına alıp onu kollayan bir arkadaş—"

"Umarım ileride öyle bir arkadaşın olur Harry, ama şimdi uyu. Yarın başıma bir şey gelmesini istemiyorsan aklımı karıştırmayı bırak da bildiğim şeyi yapayım, tamam mı?"

Harry az önce söylediklerini sanki kanlı canlı bir kıza değil de duvara söylemiş gibi hissediyor, çaresizce başını sallayıp masanın altındaki uyduruk yatağına girdi ve başını saman dolu yastığına koyup yarın kimsenin başının belaya girmemesini diledi.

* * *

IV

"Bu kıyafetleri yarın saraya geri götüremezsem zindanlarda bana da yer ayırın."

Hermione herkesin eline üzerlerine uyacak temiz ve zengin görünümlü giysiler verirken Draco kendininkini alırken genç kızın kulağına eğilip hiç de sessiz olmaya çalışmadan mırıldandı:

"İşimiz bittiğinde istersen bu kıyafetleri üzerimden kendi ellerinle çıkarabilirsin Hermione."

"Kes sesini de git giyin Draco," dedi Hermione ve sarışın delikanlıyı üzerinden ittirirken kızarmış yanaklarını da elinin tersiyle soğutmaya çalışarak gülümsemesini bastırmaya çalıştı. "Harry, al, bunlar da senin."

Harry çok teşekkür alarak dönüp giyinmek için kendine bir yer bulacakken Pansy çoktan giyinmiş, koyu yeşil etekleri dizlerinde dalgalanan bir elbiseyle ortaya çıkıp tepede topladığı saçlarını tutarak diğerlerine sordu:

"Toplayayım mı yoksa açık mı kalsın? Hangisi daha az hırsız Pansy?"

Ron, Draco ve Hermione arkada fikirlerini beyan ediyorken Harry gittikçe büyüyen bir gülümsemeyle hala Pansy'i izliyor, sonunda onunla göz göze geldiğinde Pansy de saçlarını bırakıp Harry'nin elindeki kıyafetleri işaret etti.

"Hadi, giyin, erkenden gitmemiz gerek. Geç gelen zenginlerin arasına kalırsak kesin tanınırsınız."

"Çok güzel olmuşsun Pansy—"

"Tamam, anladım, hadi Harry—git, şu arkadaki odada giyinebilirsin, dikkat et, çatının akan yerinde durma, giysiler lekelenmesin."

Harry yarı itilip yarı yürüyerek odaya gittiğinde Pansy de arkasını dönüp saçlarını toplamak üzereydi ki kendisine dikilmiş üç çift ters bakışı gördüğünde saçlarını bir kez daha bırakıp ellerini iki yana açtı.

"Ne var? Yine ne yaptım?"

"Harry sana iltifat ediyordu Pansy, daha kibar olabilirdin," dedi Hermione ve onun elbisesini işaret etti. "Gerçekten güzel görünüyorsun."

"Kule Prensi seni prensesi yapmak istiyor Pansy, daha çakamadın mı?"

"Saçmalama Draco", dedi Pansy ve saçlarını toplamaktan vazgeçip olduğu gibi sırtına bırakarak Ron ve Draco'nun paçalarını işaret etti. "Pantolonunuzun paçalarını kıvrın, Hermione'nin getirdiği ayakkabıları da yanınıza alın. Çamurlu paçalarla saraya gidersek uzak diyarların sahibi bile olsak bizi içeri almazlar."

Ron ve Draco eğilip paçalarını kıvrırken Pansy bu sefer de Harry'e seslenmek için odaya dönmek üzereydi ki Harry az önce itildiği yere gelmiş, göğsüne çarpan kızı tutup düşmekten kurtardı.

"Geldim."

"İyi," dedi Pansy ve kendini ondan kurtarıp diğerlerine döndü. "Hermione sen önden git."

Hermione evden çıkarken Draco ve Ron da sebepsizce onun arkasından çıkıp Pansy'ı geride bıraktıklarında genç kız gözlerini devirerek Harry'e döndü.

"Diğerleri senin bana asıldığını düşünüyor Harry."

"Öyle mi?"

"Asılıyor musun?"

"Sadece kibar olmaya çalışıyorum."

"Olma," dedi Pansy ve sonra Harry'nin ceketini düzelterek yüzüne düşen saçları da parmaklarıyla tarayıp geriye bastırmaya çalıştı. "Azarlamak için söylemiyorum, yanlış anlama. Ben kibarlıktan anlamam, boşuna vakit kaybetme diye söylüyorum."

"Herkes kibarlıktan anlar Pansy."

"Ben anlamam—ne biçim saçların var!? Hiçbir yere yatmıyor."

Harry gülerek gözlerini kaldırıp Pansy'nin sürekli hareket eden bileklerine bakarken sonunda genç kız pes ettiğinde onun ellerini tutup indirdi. Pansy hala ters ters onun saçlarına bakıyorken Harry tuttuğu elleri kaldırıp birini omzuna koydu, diğerini de kendi elinin içine alıp Pansy'nin belini kavrarken genç kızın nefesinin kesildiğini fark etmeden sordu:

"Dans edeceksek bana nasıl adım atılacağını öğretmen gerek. Tutmasını biliyorum, ama gerisi yok. Kitaplarda sadece bu kadarının çizimi vardı."

Pansy tuttuğu nefesini hafifçe verirken gülümseyerek başını iki yana salladı. "Dans edecek vaktimiz olmayacak merak etme. Biz işimizi görürken sen de sarayı izlersin, sonra da hep beraber çıkıp gideceğiz, o yüzden ne görmek istiyorsan iyice bak."

Harry başını sallayarak Pansy'ı serbest bırakınca genç kız odasına koşturdu ve Hermione'nin getirdiği güzel ayakkabıları eline alıp kendi çamurlu çizmelerini ayağına geçirdi. "Paçalara dikkat. Diğerlerine de söyledim. Eski ayakkabıları giyeceksin, paçalarını da kıvıracaksın."

Harry paçalarını kıvrıp temiz ayakkabılarını da eline alınca Pansy memnuniyetle gülümsedi ve onun koluna girdi. "Gidelim sayın Kule Prensi Bay Harry."

"Elbette Prenses Pansy, buyrun, siz önden..."

Pansy eteklerini tutup uzaktan gördüğü zengin kadınlar gibi Harry'e selam vererek öne geçti ve dışarıda bekleyen Draco ve Ron'un yanına koşturdu. Arkada kalan Harry tahta kapıyı çekip kapatmış, kısacık bir süre Pansy'nin iki arkadaşının omuzlarına tutunarak zıplamasını ve gülüşünü izledi, sonra da ayakkabılarına sarılıp yola düştü.

Yolda giderken herkes Felix'ten bir yudum almış, Pansy kendisi de içip sonunda kalanı da Harry'e uzattı. "Senin başına bir şey gelir de o yüzden yakalanırsak yazık olur, hadi iç."

Harry ne kadar düşünceli olduğunu söyleyip Pansy'nin elini tutarak ufak şişeyi aldı ve genç kızın elini bırakmadan son yudumu da içip boş şişeyi mantarıyla birlikte tekrar onun eline bıraktı.

Saraya giden köprünün başında bir sürü insan birikmiş, iki tarafta duran muhafızlar tarafından kontrol edildikten sonra içeri giriyorken Draco ve Ron önden ilerleyip rahatça geçip gittiler, sıra Pansy'e geldiğinde Harry onun gitmesine izin vermemiş, hala elinin içinde olan eli hafifçe sıkarak yeşil elbiseli güzel kızı yanına çekti.

"Ya tanırılsa? Felix şans getiriyor olabilir, ama göz göre göre muhafızların önünden geçip gitmek delilik. Geri dönelim."

"Saçmalama Harry," dedi Pansy ve elini çekip ondan kurtarmak yerine delikanlının koluna girip onunla birlikte sakın bir şekilde muhafızlara ilerlemeye başladı. "Girişi kontrol eden muhafızları tanımıyorum, daha önce hiç görmedim. Benim peşimden koşturanlar hep atlılar oldu. Kendi başıma gelip köprüden saraya girecek kadar aptal olduğumu düşünmedikleri belli. Hele de bu haldeyken beni daha önce görmüş olanların bile tanınması imkansız."

Harry karşı çıkmadan, ama büyük bir korku içinde Pansy'le yürüyorken birkaç adım sonra Pansy'nin muhafızlara gülümseyerek sınırı geçmesinin ardından Harry de rahat bir nefes vererek dönüp genç kıza sarıldı.

Pansy gülüyor, Harry'nin kolunu sıvazlarken ileride bekleyen Draco ve Ron onları görmüş, yaklaştıklarında ıslığı basarak alkışlamaya başladılar. Harry ve Pansy ayrı ayrı onların neye sevindiklerini tamamen farklı yorumlamışlar, Harry gülümsüyorken Pansy sonunda ayrılmış, Harry'i kibar bir şekilde üzerinden atmaya çalışıyordu.

"Zenginler meydanı doldurup dans etmeye başlamadan önce gidip karnınızı doyurun," dedi Pansy ve meydanın iki yanına dizilmiş ve binbir çeşit yiyeceklerle bezenmiş masaları işaret etti. "İlk danstan önce tekrar burada buluşuyoruz, sonra dağılıcağız. O zamana kadar vazgeçmek isterseniz—"

Draco ve Ron cevap olarak gülmekle yetinirken Pansy de memnuniyetle gülümsedi ve sonra ileride masalarla ilgilenen Hermione'yi işaret etti. "Draco, seninki arkada, kendini fazla kaptırma. Ron, sen de fazla yiyip mideni şişirme, olur da sızıışmamız gerekirse seni arkadan toplayacak kadar şansımız yok, sarayın göbeğindeyiz."

Ron bunu duyunca tüm iştahının kaçtığını söylese de hemen ardından tatlılara doğru seyirttiğinde Pansy onun arkasından gülerek Harry'e döndü. "Sen de gezmek istiyorsan gezebilirsin Harry. İlk danstan sonra çıkışta buluşuruz."

"Sen?"

"Ben ne?"

TRB 2011

trbigbang.merkez-masa.com

“Sen ne yapacaksın? Herkese nereye gidip nasıl eğleneceklerini gösterdin. Sen burada durup bekleyecek misin?”

“Ben yapacak bir şeyler bulurum,” dedi Pansy ama aklında gerçekten de orada durup beklemek dışında pek bir fikri yoktu. Hatta başka yerlere açılıp insanların arasında girmekten korktuğu bile söylenebilirdi. Felix’in onları ne zaman yarı yolda bırakacağı belli olmazdı. Ron’a onu arkada bırakacaklarını söyleyip sonunda kendisi tek başına zindanları boylarsa kendini asla affetmezdi.

“Bana eşlik et,” dedi Harry ve kolunu Pansy’e uzattığında genç kızın az önceki endişelerini bir bir aklından geçirdiği köşe sanki bir anda kapanmış, yanında durup ona ilgilyle kolunu uzatan yakışıklı gencin büyüüne kapılıvermişti. Belki de Felix’i biraz fazla kaçırmıştı, ama o karar verene kadar Harry onu çoktan tutup yanına almış, yemek masalarının yanında dolaşırken bir yandan da tanımadığı insanlara selam verip, daha önce hiç görmediği bayanlara ne kadar hoş göründüklerini söyleyerek iltifat etmeye başlamıştı.

“Sen sarayda doğmadığına emin misin Harry?”

Harry buna gülerek Pansy’e çubuğa geçirilmiş bir parça et uzattı ve kendininkini de ağzına atıp lezzetle ufak bir ses çıkardı. “Daha önce hiç bu kadar lezzetli bir şey yemedim, nedir bu?”

“Bilmem,” dedi Pansy ve eti ağzından evirip çevirirken Harry onun cevabını beklememiş, genç kızı elinden tutup çekerek diğer masanın başına getirdi. Orada da başka lezzetler tadıp her lokmada ayrı bir keyif keşfederken sonunda bütün masaları dolaşıp son lokmalarını bir parça limonlu tatlıyla kapattıklarında Pansy karnını tutarak masaların yanındaki tahta taburelerin birine çöktüverdi.

“Ron’a yememesini söyledim, ama ben tıka basa doluyum. Yakalanırsam suç senin.”

Harry de onun yanındaki tabureye oturup iyice Pansy’e yanaştığında genç kız hiç düşünmeden başını onun omzuna koyup karnını hafifçe ovmaya devam etti. Harry başını yana çevirip Pansy’nin saçlarının arasından onun yüzünü izliyorken sordu:

“Hırsız olmaktan başka bir yol yok muydu?”

Pansy bununla başını kaldırıp ona baktığında Harry ileride Hermione ve onun beline sarılmış olan Draco’yu gözüne kestirmiş, o tarafı işaret ederek tekrar sordu:

“Sen de Hermione gibi sarayda çalışsaydın—”

“Ben kimseye hizmet edemem Harry ki denemedim değil. Sarayda olsam saygısızlık ettiğim için iki gün sonra kelim giderdi, böylesi daha iyi.”

“Şimdi de başkalarının mallarını çaldığın için kellen giderse ne olacak?”

“Onlar beni yakalayana kadar ben çoktan başka şehirlere varmış olacağım.”

“Nereye gideceksin?”

Pansy yan gözle ona bakıp tek kaşını kaldırarak sordu:

“Neden soruyorsun? Gelecek misin?”

“Belki...” dedi Harry ve Pansy’nin bir anlık şaşkınlığını göremeden bakışlarını keyifle vakit geçiren mutlu saray kalabalığına çevirdi. “Dışarıda bu kadar vakit geçirdikten sonra kulede eskisi gibi rahat kalamayacağım açık. Babamın bana bahsettiği o korkunç insanlar, sivri dişli canavarlar ve katillerin hiçbirisiyle henüz karşılaşmadım. Dikkatli olursam hayatımın geri kalanında hiç karşılaşmayabilirim de. Bunu bilerek kendimi o kuleye kilitlemenin anlamı yok. Babamla konuşacağım. Gitmeme izin verirse en azından senin olduğun yere gelmeyi tercih ederim, tabii sen de beni istersen.”

Harry soru dolu bakışlarla Pansy’e döndüğünde genç kız bir an ne diyeceğini bilemeden daha iki gün önce tanıştığı yabancıнын suratına bakakaldı. Tam ağzını açmak üzereydi ki saray çalgıcıları ilk dans için meydana çıkıp müzik başladığında Harry ve Pansy aynı anda o tarafa döndüler.

“Vakit geldi,” dedi Pansy ve meydanda dans için açılan geniş dairenin oluşmasını izlerken kalabalığı tarayıp önce Draco’yu, sonra da Ron’u buldu ve başını sallayıp onların da harekete geçmesini işaret ettikten sonra kendisi de dans edenlerin arasına karışacaktı ki Harry onun elini tutup gitmesini engelledi.

“Bekle, şans için bir şey daha vereceğim.”

Pansy acele etmesini söyleyip delikanlının cebinden bir şeyler çıkarmasını bekliyorken Harry birazdan onun yüzünü tutup eğilerek dudaklarına bir öpücük bıraktığında Pansy o anda dizleri boşalıp düşmemek için Harry’nin kollarına tutundu. Harry geri çekilmiş olmasına rağmen hala eli hala Pansy’nin yanağında, yavaşça kulağına doğru gidip saçlarından bir tutamı arkaya alırken Pansy yutkunarak ellerini delikanlının kollarından çekti.

“Sana aklımı karıştırma demiştim, değil mi?”

Harry bu sefer ne yaptığının oldukça farkında, gülümserken Pansy tekrar etrafına bakındı ve Draco ile Ron’un hala aynı yerde beklediğini görünce silkelenerek kendine geldi.

“Diğerlerine söz verdim Harry, bugün buradan çıktığımızda kaçacak kadar paramız olması lazım, yoksa hayatımızın sonuna kadar yıkık dökük evlerde sürüneceğiz. Saray artıklarıyla beslenip sürekli kaçacağız.”

“Çalmadan da kaçabiliriz—yani, kaçabilirsiniz...” dedi Harry ve Pansy’i bırakmadan bir adım geriledi. “Satacak başka bir şey buluruz.”

“Neyi satacağız Harry? Üzerimizdeki bizim bile olmayan elbiseleri mi? Evimizin kilitsiz kapısını mı?”

“Hayır,” dedi Harry ve bu sefer gerçekten elini cebine daldırıp Pansy’e eve döndükten sonra vereceğine söz verdiği zümrütlü kolyeyi çıkardı. “Bunu.”

Pansy gözünün önünde sallanan kolyenin güneş çarptıkta parlamasını izliyorken Harry zinciri tutan kopçaları açıp uzandı ve kolyeyi Pansy’nin boynuna takıp siyah saçları nazikçe kaldırarak zincirden kurtarıp tekrar geri çekildi.

Pansy göğsünde dokunan ılık kolyeye dokunup parmak uçlarıyla üzerindeki işlemeleri tekrar çizerken bakışlarını kaldırıp bu gece elbisesine ve kolyesine eş düşen yeşil gözlere baktı.

"Seni burada bırakıp arkama bile bakmadan gidebileceğimin farkındasın, değil mi?"

"Gidecek misin?"

Pansy cevap vermek yerine dönüp tekrar Draco ve Ron'un olduğu taraflara baktı, ama hiçbirini göremeyince Harry'nin jestiyle yumuşamış kalbi bir anda sıkıştı.

"Yoklar!" dedi Pansy ve dönüp Harry'nin koluna asıldı. "Burada bekle, diğerlerini bulup geleceğim—"

"Pans—"

"Çalmayacağım Harry, söz. Döneceğim, sonra çıkıp gideceğiz, tamam mı?"

"Gideceğiz? Biz?"

Pansy başını salladı, "Hepimiz, bugün gideceğiz," dedi ve dönüp kalabalığın içine girmek üzereydi ki ortadaki açıklığa yemyeşil bir şimşek çaktığında en önce Pansy'ninki olmak üzere bütün avlu korku dolu yakarışlarla titredi.

"HARRY!" diye kükredi tanıdık bir ses ve köyün insanları kabusları olan büyücü Voldemort'tan kaçışırken aynı adam, Harry'i kuleye hapseden, onu kendi oğlu gibi büyütüp dışarıdaki dünyaya karşı korkutmuş olan adam, Tom, *oğluna* ve emanetini ele geçirmiş olan yabancı kıza doğru ilerledi.

"Harry, sana bu kolye hakkında ne söylediğimi unutmuş gibisin."

"Baba—"

"BABA!? HARRY, BU ADAM SENİN BABAN MI?!"

Pansy'nin korku dolu feryadıyla Harry bakışlarını kollarının arasındaki kıza indirdi, bir şey diyemeden tekrar babasına baktı, sonra korkuyla kaçışan insanları izledi ve sonunda tekrar Pansy'e baktığında genç kız korkudan çok öfkeyle dolmuş, ellerini Harry'nin göğsüne bastırarak ayağa kalktı.

Voldemort'un insanların arasına indiği şimşegin rengindeki ölü gözleri ayağa kalkan kızın boynundaki kolyeyi izliyorken Pansy zinciri söküp kolyeyi havaya kaldırdı.

"Seni hayatta tutan şey bu mu?"

"Aptal kız!" dedi Voldemort ve bulutları titreten bir kahkahayla elini Pansy'e kaldırdığında Harry arkadan atılıp Pansy'nin önüne geçti. Delikanlının göğsüne çarpan ışıkla hem kendinin hem de Voldemort'un acı dolu haykırıışları birbirine karıştı. Bir an sonra aniden parlayan büyünün ışığı yine aynı hızla sönerken ölü büyücü hızla suyu çekilir gibi kuruyarak yere yığıldı, onun arkasından da Harry'nin bedeni Pansy'nin kollarına düştüğünde bir anda avludaki bütün ses kesildi.

Pansy kulaklarında uğuldayan sessizlik içinde sadece kalbinin atışını duyabiliyor, hala kolyeyi tutan eli yumruk olmuş, Harry'nin yanık göğsüne bastırıyorken gözleri şokla açılmış, pınarlarında biriken yaşlar kollarındaki şuursuz delikanlının alnına düşüyordu.

"Harry?" dedi genç kız titreyen bir sesle, ama ne bir cevap geldi ne de Harry onu duyduğunu göstermek için kıpırdandı.

Birazdan Draco ve Ron gelip Pansy'nin yanında Harry'nin başucuna çöktüğünde Pansy yaşlı gözlerle onlara bakıp elindeki kolyeyi gösterdi. Bir şeyler söylemek, Harry'nin onu kurtarmak için canını hiçe saymasından önce neleri düşündüğünü anlatmak istedi, ama tek çıkan ses kısık bir hıçkırık olduğunda Draco uzanıp onun elini tuttu ve kendine çekerek arkadaşına sımsıkı sarıldı.

"ÇEKİLİN! ÇEKİLİN! KRAL'A YOL AÇIN!"

Hermione'nin canhıraş bağırışıyla bütün başlar o tarafa döndüğünde Draco diğerlerine bakarak aceleyle ayağa kalkmaya çalıştı. "Gidiyoruz—Pansy, gel—"

"Hayır—"

"Burada kalırsak ölmekten beter olacağız, Pansy, hadi—Harry için bir şey yapamazsın—"

"HAYIR!" dedi Pansy ve kolyeyi Draco'nun suratına atıp tırnaklarını Harry'nin omuzlarına geçirircesine onu sımsıkı tutarak üzerine eğildi. "Siz gidin, ben kalıyorum."

Draco tam bir hamle yapmak üzereydi ki onların etrafına çeviren son sıra kalabalık da yarılıp Kral Snape onların karşısına çıktığında sarışın ve kızıl delikanlı geriledi. Pansy hala Harry'nin başına eğilmiş, onu kollarının altından çekerek kendine biraz daha yaklaştıırken Snape'in gözleri de yerdeki delikanlıda, sırtındaki siyah kadife pelerini çıkarıp yere bırakarak onun yanına eğildi.

"Geri döndü," dedi karanlık gözlü Kral ve sonra uzanıp Harry'nin alnına düşen saçları iterek delikanlının saçlarının arasında kalan yara izine bakıp gülümsedi. "Hermione!"

Hermione derhal yerde diz çökerek majestesinin emrini beklerken Snape onun elini tutup şimdiye kadar hiçbir kulunun görmediği bir merhametle konuştu:

"Şifacılar haberi ver, prensin odasındaki kilitleri kaldırmalarını söyle, yataklar açılsın, her şeyi hazırlayın."

"Emredersiniz efendim, hemen!" dedi Hermione ve hiçbir soru sormadan hızla koşuturup uzaklaşırken hala yerde eğilmiş olan Snape başını çevirip ayakta onu izleyen gençlere ve Harry'nin başucunda duran kıza baktı. "Sizler kimsiniz?"

Bir süre herkes Pansy'nin konuşmasını bekledi, ama genç kız tek kelime edemedi başını iki yana sallayınca Ron eğilip onun yerine açıkladı:

"Harry'nin arkadaşlarıyız. Bir süredir bizimle yaşıyordu."

Snape bununla başını salladı ve tekrar doğrulurken iki yanında bekleyen saray muhafazılarını yanına çağırdı. Bunu gören Draco uzanıp Ron'u kolundan yakalayıp kaçmayı teklif edecekken biraz sonra Kral bütün bu gençlerin de saraya alınmasını ve her

isteklerinin yerine getirilmesini emredince kızıl saçlı delikanlı yüzünde güller açarak Draco'ya baktı. Yerde oturan Pansy de bir süredir tuttuğu nefesini bırakarak başını Harry'nin başına eğerek delikanlıyı şimşek şeklindeki tazecik yara izinin üzerinden nazikçe öptü.

* * *

V

Pansy eteklerini toplamış, çamurlu yollardaki taşların üzerinden birer ikişer sekerek koşuyorken arada başını kaldırıp tepesinde uçan beyaz baykuşa bakıyordu.

"Hile yapıyorsun Hedwig!"

Baykuş yüksek sesle öterek pençelerinde taşıdığı çamur lekeli keseyi bir kez daha Pansy'nin kafasına bıraktı, ama genç kız bu sefer de sıyrılmayı başarmış, kesenin çamur göletine düşerken çıkardığı ses yüzünü buruştururken arkasını dönüp geriden koşturan Harry'ye seslendi. "YAKALAYANA KADAR SANA EVET YOK! İSTEDİĞİN KADAR KUŞUN KAFAMA YÜZÜK ATSIN!"

Harry gülerek iki büklüm olup ellerini dizlerine dayayarak nefeslenirken Pansy de biraz ilerde koşmayı bırakmış, nefes nefese onu izledi. Birazdan yakınlarında bekleyen saray muhafızları gelip genç kıza temiz bir çift ayakkabı teklif ettiklerinde Pansy ihtiyacı olmadığını söyleyip işlemeli ipek eteklerini çamurlara bırakıp prensinin yanına yürüdü.

"Bu kadar çabuk mu pes ediyorsunuz sayın prens?"

Harry elini göğsüne bastırarak derin bir nefes aldı. "Göğsümden yaralıyım, ama sen beni hala peşinden koşturuyorsun."

"O yaranın üzerinden koca bir sene geçti, yemezler. Ayrıca ben kolay bir kız değilim. Bütün hayatımı sana ve saraya adamadan önce ikna olmam gerek."

Harry gözlerini kısarak uzandı ve zor kadını belinden yakalayıp kendine çekti. "Biraz Felix?"

"Avcunu yalarsın. O geçen senenin modasıydı?"

"Kolyeler, küpeler—"

"Geç!"

"Saraylar, kervanlar—"

"Geeeç!" dedi Pansy gülerek ve Harry'nin boynuna sarılıp burnunu onun burnuna sürterken sordu, "Paradan puldan başka bir şey bilmez misin sen Harry?"

"Bütün o pullar için hırsızlık yapan bendim zaten—AH! HEY!"

Pansy tokadı yapıştırdığı eli bu sefer daha yumuşak bir şekilde Harry'nin yanağına koyduktan sonra genç prensi dudaklarından öpüp geri çekildi. "Git de yüzüğümü bul, hadi. Yoksa Hermione ikimizi de kesecek. Bir saate dönerim dedim, davetliler gelecek, ama gelinle damat hala çamurlarda koşuyor."

"Müstakbel prenses hala fantazi yapmak isteyince."

"Sus ve git yüzüğümü bul Potter."

Harry onun kollarından sıyrılıp ne çabuk Potter olduğundan dert yanıp söylene söylene yüzüğün düştüğü çamur birikintise doğru giderken Pansy de parmağında yüzüğün koca

bir senedir yer ettiği yeri ovuşturarak az önce ona temiz ayakkabılar teklif eden muhafızı yanına çağırdı.

Çamura bulanmış bir prens ve prenses o akşam saraydaki davetlilerin avuğlarından çıkan yeşil ışıkların altında birbirlerine evet dediklerinde tüm kraliyet uzun yıllar boyunca her sene hatırlayıp kutlayacağı yepyeni bir tarih ve nesilden nesile anlatılacak mutlu bir masal edildi.

SON

Tarih: 09.07.11 – 17:02